

Lyngsø: Der staar stadig en ejendommeligt Luft over dette Lovforslag, for saa vidt Forhandlingerne her i Dag jo er ganske ejendommelige. Ordføreren for Flertallet forlanger ikke Ordet. Det vilde der vel i Almindelighed ikke være stort at sige til, men i nærværende Tilfælde, hvor der er anført saa uendelig meget imod Lovforslaget, havde man haft Grund til at vente, at Ordføreren havde været vældig ladet med Argumenter, med underbygget Stof til Forsvar for dette vovede Skridt. Men den ærede Ordfører tav, og først i Løbet af Debatten har det været muligt at faa ham frem. Jeg er egentlig glad for, at jeg fik ham frem, for hans Udtalelser her i Dag er saare mærkbare. Naar den ærede Ordfører skal sige noget imod alle de Argumenter, der er anført mod det foreliggende Lovforslag, siger den ærede Ordfører: Ja, her kan vi se, vi finder i „Social-Demokraten“ hvert Øjeblik Beviser paa Overgreb fra Organisationernes Side; det er de Overgreb, vi vil til Livs. Jeg sad og tænkte, da den ærede Ordfører sagde dette: Naar disse Overgreb er saa mangfoldige, at de foreligger hvert Øjeblik, maa den ærede Ordfører sikkerlig have en Lomme fuld af dem. Men hvad havde den ærede Ordfører? En Annonce i „Social-Demokraten“, ifølge hvilken Olsen, som vistnok bor paa Nordre Frihavnsvej, er blevet blokeret for Løftebrud. Det er altsaa, hvad den ærede Ordfører har at anføre af Overgreb. Saa lidt skal der til, for at en Ordfører for det danske Venstreparti og det konservative Folkeparti skal konstatere Overgreb. Det er en noget letbetet Argumentation. Og hvilket Overgreb er denne Annonce Bevis for? Hvilket Overgreb? At Olsen er blevet blokeret, fordi han ikke har holdt et Løfte, han har givet om ikke at beskæftige en Mand, som vel sagtens er en af dem, om hvem man kan sige: Der findes brodne Kar i alle Lande — vel sagtens en Mand, der ikke har villet betale de Bidrag, som den højtærede Indenrigsminister med Støtte af dette høje Ting har paalagt Medlemmerne af Arbejdsløshedskasserne, af Arbejderorganisationerne at betale. Naturligvis kan Arbejderne ikke være saaledes stillet, at man paalægger dem særlig store Byrder. Den danske organiserede Arbejder bærer en ekstra Skat ud over de Skatter, han sammen med alle andre maa bære, en ekstra Skat paa over 100 Kr. om Aaret, til sin Arbejdsløhedskasse, og de ekstraordinære Bidrag dertil, der er kommet til i samme Omfang, som det offentlige Tilskud ved Hr. Indenrigsminister Kraghs glørværdige Virksomhed er blevet

stedse mindre. Og nu er det altsaa, Olsen her beskæftiger en Mand, som har unddraget sig denne sin Pligt, der er blevet forstyrret, erkender vi, indtil det mest anstrengte ved Indenrigsminister Hr. Kraghs Virksomhed. Manden derude paa Nordre Frihavnsvej kan godt forstaa det; han er selv en ærlig Mand, der tager sin Hammel i sin Kreds, han er selv en Mand, der forlanger, at enhver skal gøre sin Pligt, og han siger: Jeg skal nok fjerne Fyren. Saa gør han det dog ikke, og saa gaar Paaslagernes Fagforening hen og indrykker denne Annonce, som i alt Fald har gjort den store Nytte at skaffe den ærede Ordfører dog eet Argument i hans mægtige Fattigdom paa Argumenter, hvor fattigt det end var. Men er det Bevis paa Overgreb? Er det et Overgreb, er det et Overgreb af en saadan Beskaffenhed, at det derfor er nødvendigt at skabe en Trusselslov mod Arbejderne i dette Land? Det skulde normalt konstruerede Hjerner dog neppe kunne mene. Men saa lidt skal der til, for at der kan foreligge Overgreb. Saa saare en Arbejdsgiver bliver blokeret, er det Overgreb. Maaske ligger der bag den Blokade, man kalder Overgreb, netop Overgreb i betydeligt Omfang, saa at Blokaden er en Modvægt. Kan man da under saadanne Omstændigheder egentlig tale om Overgreb? Bliver den Tale ikke noget Nonsens? Det vilde den ellers være mellem almindelige Mennesker. Saadan gaar det til, at den Opfattelse opstaar, at Arbejderorganisationerne fører et forfærdeligt Regiment, tyranniserer alle Mennesker, de øvrige Samfundsklasser. Hvor hører den Tale hjemme? Langt de fleste Arbejderorganisationer er underkastet den faste Voldgiftsret, og denne har som Regel ikke nødig at holde Møde mere end en Gang om Ugen med een Sag, og der er saamænd mange af de Sager, som drejer sig om rene Fortolkningsspørgsmaal. Var der Tale om Overgreb, vilde de naturligvis forekomme i Mangfoldighed for den dertil specielt oprettede Domstol. Men det er der ikke Tale om. Talen om Overgreb hører ingen Steder hjemme.

Der er en anden Side af Sagen. Det er den, at man siger, at denne Lov skal standse disse formentlige Overgreb. Men hvis man kun kan standse dem ved at give Adgang for langt større Overgreb, hvad er der saa vundet retligt set, moralsk set og socialt set? Ved at tilintetgøre Fagforeningernes Virksomhed, ved at indrette det saaledes, at Fagforeningerne ligegyldigt, hvordan det Tilfælde er, i hvilket de støtter en Blokade, en Strejke, en Arbejdsvægring, kan